- *ΨΕΜΑ ΣΤΟ ΨΕΜΑ* στο Θέατρο Μουσούρη –

ΨΕΜΑΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ

Της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Ο Πέτρος Φιλιππίδης μπορεί να είναι ιδιαίτερα γνωστός και αγαπητός στο ευρύ κοινό. Μπορεί επίσης να είναι από τους ηθοποιούς που κάνει μεγάλες εμπορικές επιτυχίες με τις παραστάσεις του. Δεν είναι όμως από τους ηθοποιούς του ελαφρού θεάματος και σίγουρα δεν είναι από αυτούς που δεν σέβονται το κοινό τους. Πάντα οι επιλογές του είναι πολύ προσεκτικές και οι δουλειές του άριστα οργανωμένες. Τα τελευταία χρόνια ο ίδιος αναλαμβάνει συχνά και το δύσκολο έργο της σκηνοθεσίας δίχως όμως αυτό να αποβαίνει εις βάρος της πρωταγωνιστικής του ιδιότητας. Ο πρωταγωνιστής Φιλιππίδης και ο σκηνοθέτης Φιλιππίδης συνεργάζονται άψογα, συμπληρώνονται και εντυπωσιάζουν με τη σοβαρότητα, τη σεμνότητα, τον επαγγελματισμό και την ευαισθησία τους. Το ίδιο συμβαίνει και στην κωμωδία του Άντονι Νίλσον *Ψέμα στο Ψέμα* που παρουσιάζεται στο Θέατρο Μουσούρη. Το έργο, που ανέβηκε για πρώτη φορά το 2002 στο Λονδίνο σε σκηνοθεσία του ίδιου του συγγραφέα, είναι μία μαύρη κωμωδία με έντονα φαρσικά στοιχεία, με σφιχτή δομή, έντονο σασπένς και ανατρεπτικό τέλος, στοιχεία που η σκηνοθεσία του Φιλιππίδη ανέδειξε στο έπακρο. Έστησε μία παράσταση που δεν περιορίζεται στο να προκαλέσει το γέλιο, αλλά παράλληλα με το ψυχαγωγικό στοιχείο προβάλλει και την κοινωνική σάτιρα.

Κεντρικοί ήρωες δύο αστυνομικοί που παραμονές Χριστουγέννων αναλαμβάνουν τη δύσκολη αποστολή να ανακοινώσουν σε ένα ηλικιωμένο ζευγάρι τον θάνατο της μονάκριβης κόρης τους. Η αμηχανία τους στο να αποκαλύψουν το τραγικό γεγονός στους ηλικιωμένους γονείς θα προκαλέσει μία παρεξήγηση που θα τους οδηγήσει σε μία σειρά ευτράπελων γεγονότων, σε σουρεαλιστικές καταστάσεις αλλά ταυτόχρονα και σε μία ακριβή και καυστική κοινωνική ανατομία με εφιαλτικές όψεις. Μία εύστοχη παρατήρηση της ζωής και των εύθραυστων ισορροπιών της, όπου ένα μικρό ψέμα μπορεί να οδηγήσει στην καταστροφή ή μια ασήμαντη λεπτομέρεια στον θάνατο.

Ο Φιλιππίδης βρήκε έναν εξαιρετικό συμπρωταγωνιστή στο πρόσωπο του Παύλου Χαϊκάλη. Οι δυο τους αποτελούν ένα απολαυστικό δίδυμο που προσφέρει απλόχερα το γέλιο και παράλληλα υπογραμμίζει τις εύθραυστες ισορροπίες της ζωής. Με ερμηνείες δουλεμένες σε βάθος, με κέφι, με αυθεντικότητα και με μεράκι αστείρευτο αποδεικνύουν ότι η τηλεόραση δεν βλάπτει τους «καλούς» ηθοποιούς. Ο Ηλίας Λογοθέτης στον ρόλο του ηλικιωμένου πατέρα γοητεύει με την εκφραστική του λιτότητα και την ανθρώπινη ερμηνεία του. Η Σοφία Ολυμπίου, στο ρόλο της ημίτρελης συζύγου του, μία παρουσία ήπια αλλά αποτελεσματική. Η Νεφέλη Ορφανού, ως μια δυναμική, ακραία γυναίκα που αυτοβούλως έχει υποδυθεί τον ρόλο του εκδικητή κυνηγώντας τους κακοποιούς που ξεφεύγουν της αστυνομίας, είναι ίσως στην πιο άχαρη θέση, όχι γιατί δεν υποστηρίζει τον ρόλο της αλλά γιατί είναι ένα ρόλος φορτωμένος δυσανάλογα και αταίριαστα με βρισιές και με χοντρούς αστεϊσμούς που πιο πολύ ενοχλούν παρά προκαλούν το γέλιο σε μια τόσο ισορροπημένη και φροντισμένη παράσταση. Ο Βασίλης Ρίσβας μεταμορφώνεται σε έναν σπιρτόζο, θεαματικό και «παρεξηγήσιμο» παπά και η Άννα Στίλβη σε μια κακομαθημένη έφηβη.

Η μετάφραση του Θοδωρή Πετρόπουλου γοργή και με εύστοχες ατάκες. Τα ρεαλιστικά σκηνικά, που συνδυάζουν πρακτικότητα και ευρηματικότητα προσφέροντας σκηνές γέλιου (όπως για παράδειγμα η σκηνή στον κήπο), και τα σύγχρονα και πειστικά αλλά με κωμικές πινελιές κοστούμια υπογράφει ο Δαμιανός Ζαρίφης. Τους φωτισμούς επιμελήθηκε η Ελευθερία Ντεκώ και τη μουσική επιμέλεια ο Ιάκωβος Δρόσος.

Μία παράσταση που αποδεικνύει πως η εμπορικότητα μπορεί να συμβαδίζει με την ποιότητα και που θα έπρεπε να αποτελέσει παράδειγμα για πολλούς «καλλιτέχνες» που νομίζουν ότι η επιτυχία μίας παράστασης συνάδει με τη χυδαιότητα, τη βωμολοχία, την προχειρότητα και την αντιγραφή των «κακών» τηλεοπτικών σειρών.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 833, Παρασκευή 31 Δεκεμβρίου 2004